

Vihreä maa

Maaseutu- ja erävihreät ry:n julkaisu 1/2017

Ville Niinistön terveiset

Kuntavaalit ovat jo oven takana. Näissä vaaleissa tulemme asettamaan enemmän ehdokkaita kuin koskaan ja saavutamme tuloksen, jossa meillä on enemmän valtuutettuja kuin koskaan, useammassa kunnassa kuin koskaan. Näinä aikoina moni asettaa toivonsa ja luottamuksensa vihreisiin. Siksi me olemme aktiivisia niin suurimmissa kaupungeissa kuin pienimmissä kylissäkin. Asiat teemme ja keskustelut käymme niin kuin aina vihreissä: yhdessä.

Hallituksen kurjistava leikkauspolitiikka ja meidän jatkuvat pyrkimyksemme ja pitkäjänteinen työmmme kunnissa puolustaa sitä, mikä ihmisille on tärkeää, näkyvät ja kuuluvat kun tapaa ihmisiä turuilla ja toreilla. Kuntavaaleissa ratkaistaan, millä painoarvolla pystymme jatkamaan tuota työtä kunnissa. Monessa suuremmassa kaupungissa olemme jo onnistuneet torppaamaan hallituksen kohdistamia leikkauksia. Tämä on tärkeää työtä ja sitä on jatkettava.

Valtakunnallisessa keskustelussa tulevaisuuden visioista vähemmälle huomiolle jäävät usein näkymät uusista elinkeinoista kaupunkien ulkopuolella. Suomen maaseutu kulttuuri- ja perinnemaisemineen sekä ainutlaatuinen luontomme ovat Suomessa poikkeuksellisia vahvuuksia.

Vaikka maa- ja metsätalous ovat maaseutukuntien elinkeinojen selkäranka vielä tulevaisuudessakin, on työpaikkoja ja toimeentuloa rakennettava koko ajan laajemmalla pohjalla. Luontomatkailu- ja virkistyspalveluiden kehittäminen voivat olla hyvä lähtökohta. Myös maataloustulot maksaa tulevaisuudessa ekosysteemipalveluista – eli maatalouden tuottamasta hyödystä ympäröivälle yhteiskunnalle – eikä enää peltoalan tai eläinten mukaan. Lisäksi viljelijöille tulisi taata perustulo. Se parantaisi myös maatalouden kannattavuutta ja tuottajan asemaa. Perustulo auttaisi juuri maaseudun työllisyydessä, koska se mahdollistaisi esimerkiksi monituloisyyden ja parantaisi keikkahommien kannattavuutta.

Ilmaston puolella me tavoittelemme hiilineutraalia Suomea jo 2030-luvulla. Vihreiden Suomi on vuonna 2035 hiilineutraali maa, joka suojelee ympäristöä, panostaa ihmisten hyvään elämänlaatuun, luo työpaikkoja ja menestyy kestävän talouden edelläkävijänä. Ilmaston ja ihmisten terveyden pilaava fossiilinen energia painuu historiaan tarpeettomana ja haitallisena.

Kestävä talous on koko kulutuksen ja tuotannon muuttamista. Se tarjoaa ihmisille uusia mahdollisuuksia liikkua puhtaasti, hyödyntää digitaalisia palveluja, tuottaa energiaa ja asua hiilineutraalissa talossa. Käännämme energian kokonaiskulutuksen laskuun. Teemme kestävästä valinnoista kaikille helppoja ja houkuttelevia riippumatta siitä, missä he asuvat tai mitä he tekevät työkseen. Etätyön mahdollisuudet ja työn tekemisen tapojen murros lisäävät mahdollisuuksia tehdä työtä myös maaseudulla.

Tarvittava osaaminen Suomessa jo löytyy. Siinä maaseutumme on vahvassa roolissa. Seuraava askel on ottaa kaikki suomalaiset mukaan aktiivisiksi energia-politiikan tekijöiksi: tuottajiksi, vaikuttajiksi ja hyötyjiksi. Vihreä energiavisio torjuu ilmastonmuutosta, turvaa ympäristön monimuotoisuuden ja luo suomalaisille työtä niin maaseudulla kuin kaupungeissakin.

Vihreän talouden ratkaisuja, joissa luonnonarvojen säilyttäminen on tasapainossa tuotannollisten, yhteisöllisten ja kulttuuristen arvojen kanssa, on tarjolla runsaasti. Kestävä luontosuhde takaa ympäristön säilymisen arvokkaana tuleville sukupolville. Samalla tulevaisuuden työpaikat ja toimeentulo rakentuvat juuri näille ratkaisuille.

Ville Niinistö
vihreiden puheenjohtaja

Puheenjohtajan palsta

Vihreyttä maaseudulle ja maaseutua vihreisiin

Maaseutu- ja erävihreät on joukko, joka haluaa viheryhtäyksen maaseutua tarjoten perusteltuja, realistisia ja kestäviä vaihtoehtoja niin maaseutu-, metsä- kuin eräasioihinkin. Samalla tämä porukka pitää maaseutu- ja eräasioista ääntä puolueen sisällä nostaten asioita myös julkiseen keskusteluun.

Maaseutua tarvitaan, niin fyysisesti ruoan ja energian vuoksi kuin henkisestikin hyvän olon lähteenä. Vastavasti vihreillä on hyviä ratkaisuja siihen, kuinka ruoan tuotanto tai biotalous tehdään kestävästi sekä siihen, miten maaseudulla voitaisiin elää ja erämaissa liikkua.

Maaseutu- ja erävihreät ry (MeVi) on perustettu yhdistämään niitä vihreästi ajattelevia ihmisiä, joiden sydän asuu maaseudulla, on se asuinpaikka sitten korvessa tai kylällä, kaupungissa tai lähiössä.

Tervetuloa tutustumaan, keskustelemaan ja mukaan joukkoomme!

Ystävällisin terveisin,
Silja Keränen
Maaseutu- ja erävihreiden
puheenjohtaja

Vihreä maa

Maaseutu- ja erävihreät ry:n
julkaisu

Toimituskunta:

Tuija Luhta (vast.)
Eero Karisto
Silja Keränen
Tapio Mattlar
Lea-Elina Nikkilä
Marika Tudeer

Taitto:

Vuorenkylän tietotupa/Tapio Mattlar

Kuvat: Meviläisten kotialbumeista ja vihreiden kuvapankista, ellei kuvaajaa mainita; kannen kuva: Jukka Mattlar

Paino:

PunaMusta Oy, Helsinki

Maaseutu- ja erävihreät ry

Vihreä liitto ry:n
jäsenjärjestö

www.maaseutuajeravihreat.fi

fb: maaseutu- ja erävihreät:
oma sivu sekä
avoin keskusteluryhmä

Puheenjohtaja:
Silja Keränen, Kajaani
silja.keranen@iki.fi
0500 190 683

Varapuheenjohtaja:
Kari Tiilikkala, Jokioinen
ktpjokioinen@hotmail.com
0400 485 483

Ekosysteemipalvelujen ruohonjuuritason työntekijöitä. Uudenlaisessa tukijärjestelmässä voitaisiin tukea maksaa karjan pääluvun sijaan tehdystä työstä perinnebiotooppien hyväksi. Kuva: Hanna Hakamäki

Maatalouden tuet kaipaavat uudistamista

Ekosysteemipalvelujen tuottaminen uuden järjestelmän pohjaksi

Vihreä maa

hen liittyvä huoltovarmuus, tuottajien toimeentulo sekä maatalousympäristön monimuotoisuus.

Ekosysteemipalveluja mietitään Suomen lisäksi myös niissä pöydissä, joissa uudistetaan Euroopan yhteistä maatalouspolitiikkaa. Jo alkaneen maatalouden viherryttämispolitiikan jatkeeksi harkitaan ekosysteemipalveluihin perustuvaa maatalous- ja tukipolitiikkaa. Lohko- ja tilakohtaisen nippelisäätelyn tilalle haetaan toimintatapoja, joiden keskiössä ovat alueelliset kokonaisuudet ja ekosysteemipalvelujen turvaaminen niin, että maatalouden ja maaseudun kehityksestä huolehditaan. Olennaista on myös yksinkertaistaa tukijärjestelmää niin, ettei se lopeta viljelijöiden uskoa ja halua jatkaa ruoan tuottajana.

Nykyään maataloudessa raha ja valta ovat kaupoilla – myös Suomessa – ja se näkyy viljelijöiden hätänä. Työtulot ja tukirahat virtaavat kaupalle. Moni sinnittelee pankkien ja ketjujen torpparina. Maataloustuotannon omavaraisuus on kadonnut lannoitteiden, kemikaalien, koneiden ja polttoaineiden ostoon ulkomailta. Omaa ovat vain pitkät työpäivät ja velat. Iso osa erikoiskasvien siemenistäkin on tuontitavaraa. Maatalouden nykyinen tukipolitiikka on yksinkertaisesti tullut tiensä päähän.

Miten muutos tehdään?

Olennaista on ryhtyä vanhakantaisen maatalouspolitiikan sijaan puhumaan kestävästä ruokahuollosta. Tällaisella ajattelulla voidaan yhdistää kuluttajat ja viljelijät samaan pöytään ja jättää menneisyyden vangit vartioimaan vanhoja reviirirajoja.

Oheinen lista antaa esimerkkejä siitä, mitä ekosysteemipalveluilla maataloudessa tarkoitetaan. Vielä ei ole kuitenkaan aika tehdä yksityiskohtaista listaa tai miettiä tukien tasoja. Ensin pitää tehdä täydellinen suunnanmuutos kohti kestävästä maankäytöstä. Yksityiskohtat hiotaan vasta siinä vaiheessa, kun kuluttajat ja tuottajat ovat löytäneet toisensa. Mietittäväksi jää,

mihin verovarot käytetään ja mikä osa viljelijöiden ansiosta tulee korkeatasoisten tuotteiden myynnistä. Myyntitulot on saatava ykkösasiaksi ja tuet taustalle.

Miksi muutos on välttämätön?

Koska on pakko – ennemmin tai myöhemmin! Ruokajärjestelmät ovat keskittyneet ja kriisiytyneet kaikkialla maailmassa. Globaaleilla ruokamarkkinoilla on noin kymmenen suurta yritystä, jotka hallitsevat 80 %:a markkinoista. Vauhdilla teollistuneen järjestelmän häviäjiä ovat niin kuluttajat kuin viljelijätkin. Tavallisen kuluttajan ravinto yksipuolistuu, kun isot toimijat päättävät, mitä kaupassa on tarjolla. Viljelijät taas ovat ajautuneet lähes täyteen riippuvuuteen panosteollisuudesta, joka myy kaiken tuotantoon tarvittavan siemenistä lannoitteisiin ja koneisiin, sekä jättimäisistä kauppaketjuista, jotka eivät ole yksittäiselle viljelijälle reiluja kauppakumppaneita. Käytännössä pääosa tukirahasta virtaa tuotantopanoksia myyville ketjuille sekä kaupalle, joka viime kädessä hinnoittelee ostamiensa raaka-aineiden hinnat yksipuolisesti. Systemi ei ole taloudellisesti, ekologisesti eikä yhteiskunnallisesti kestävällä pohjalla. On siis perusteellisen muutoksen paikka. Ekosysteemipalveluihin perustuvan tukipolitiikan aika tulee pian.

Nyt kansallinen tuki maksetaan valtion varoista ja sillä täydennetään EU:n tukijärjestelmiä. EU:n hyväksyntä tarvitaan myös kansalliseen tukeen. Iso osa tuista maksetaan hehtaarien tai eläinyksikköjen määrän perusteella. Järjestelmä suosii suuria yksiköitä ja vaikuttaa samalla viljelymaan hintaan. Maatalouden viherystämiseen ja moniin muihin asioihin on omat tukijärjestelmänsä, joiden kaikkien hallinta on täyttä tuskaa sekä tiloilla että virastoissa.

Yksipuolistuvan viljelyn tehokkuus-harha on karmea katseltavaa, kun viljely on ajautumassa ekologisesti ja sosiaalisesti kestävämpään tilaan.

Lampaat ovat hoitaneet tätä metsä- ja niittyaluetta niin hyvin, että sieltä on löydetty jo yhdeksän uhanalaisen kasvilajin esiintymät. Maisemanhoidon ohella saadaan villaa sekä lukuisilla luonnonyrteillä marinoitua niittylihaa. Kuva: Jukka Mattlar

Vanhimpien viljelyalueiden ruokamultakin on kohta syöty. Tehoviljelyn myötä myös huoltovarmuus alkaa olla harha, sillä tuomme ulkomailta ison osan lannoitteista, koneista, polttoaineista ja kemikaaleista sekä paljon proteiineja eläimille. Puutarhatuotannon siemenet ja jopa taimet ovat tuontitavaraa. Perunan ja rukiin varassa ollaan, jos tuonti loppuu. Kansallisesti omaa ovat vain peltomaat ja vedet sekä valoisat kesäpäivät, jotka ovat samanpituiset viljelijän työpäivien kanssa.

Suurella työllä tuotamme liikaa bulkkia ja liian vähän kuluttajien kaipaamia tuotteita. Niistä iso osa tuodaan ulkomailta, vaikka olosuhteemme sopivat paremmin terveyskasvien erikoisviljelyyn kuin pitkää kesää vaativien ja hiilihydraatteja keräävien kasvien massaviljelyyn. Koko kesäkauden ulkona laidunnettava maitokarja, niittylampaiden liha ja muut erilaiset tavat kasvattaa eläimiä mah-

dollisimman vapaina voisivat korvata sisätiloissa tapahtuvan massatuotannon. Eläinperäisten tuotteitten määrä laskisi ja hinta nousisi, mutta laatu paranisi, kasvattajan työmäärä ja riippuvuus ulkomaisesta rehusta pienenesi, tuotannon ympäristöjalanjälki kutistuisi ja maisemien hoito ja maa-

seudun luontoympäristöjen monipuolisuus turvataisiin. Ympäristö- ja terveyssyistä suomalaisten ruokavalion tulisi joka tapauksessa muuttua kasvipainotteisemmaksi, joten pienempikin tuotanto riittäisi.

Suurin omavaraisuuden uhka liittyy kuitenkin osaamiseen. Se katoaa

Lisätietoja:

Ekosysteempalveluista ja CAP-kehityksestä:
<http://link.springer.com/article/10.1007/s13593-013-0183-4>

Ekosysteempalvelut-verkosto:
http://www.maaseutupolitiikka.fi/mita_teamme/ekosysteempalvelut

Suomen tiekartta kiertotalouteen 2016–2025 Sitran julkaisu 117/2016:
<http://www.sitra.fi/julkaisu/2016/kierrolla-karkeen>

Siirtyminen teollisesta tuotannosta kestäviin ruokajärjestelmiin:
<http://www.ipes-food.org/reports>

pian, ellei varmisteta viljelyn ja ruokajärjestelmien kestävyyttä. Omavaraisuuden menettämiseen ei ole varaa eikä siihen ole haluakaan niillä, jotka seuraavat ruokahuollon merkityksen kasvua maailman myllerryksissä ja yhä suurempien ihmismäärien lähtiessä liikkeelle kohti tuntematonta. Ekosysteempalveluihin perustuvassa ruokahuollossa pitääkin varautua jo nyt siihen, että voimme ruokkia moninkertaisen väkimäärän tämän vuosisadan lopulla.

REKO-myyntipaikat ja tulevien vaalien torit ovat kohtaamispaikkoja, joissa keskustelu ekosysteempalveluista ja kestävästä ruokajärjestelmästä toivottavasti käynnistyy.

Kari Tiilikkala

Kirjoittaja on Luonnonvarakeskuksen tutkimusprofessori ja MeVin varapuheenjohtaja.

Mistä tukea voitaisiin maksaa?

Ekosysteempalveluihin perustuvassa tukijärjestelmässä verovaroilla maksettaisiin siitä, mistä on yhteisesti viljelijöiden ja kuluttajien kesken sovittu ja poliittisesti päätetty. Tukiin oikeuttavia toimia ja asioita tiloilla tai tiloilla suuremmilla yhteistyöalueilla voisivat olla esimerkiksi:

- Maan pinnan pitäminen kasvipeitteisenä talvella (joulu–maaliskuussa)
- Laiduntavien/ulkoilevien eläinten määrä
- Typeä sitovien kasvien määrä
- Viljeltävien kasvilajien moninaisuus
- Kukkivien kasvien ja pölyttäjien määrä
- Orgaanisten ravinteiden osuus lannoitteista
- Viljeltävien energiakasvien määrä
- Liikennepolttoaineiden myynti
- Hiilen sidonta maahan
- Syväjuuristen maanhoitokasvien käyttö
- Fossiilisen energian käytön minimointi
- Veden kierrätys ja käytön tehokkuus
- Maiseman hoito ja eläinten pito maisemassa
- Pesivien lintujen määrän lisääminen
- Laskeutusaltaiden ja tulvasanteiden teko alueellisena yhteistyönä
- Green Care -palvelujen tuottaminen
- Matkailu- ja koulutuspalvelujen tuottaminen
- Luonnonmarjojen ja -kasvien tuotteistaminen ja myynti
- Omien tuotteiden suoramynti
- Yritykseen palkattujen työntekijöiden määrä
- Puurakentaminen ja rakennusten säilyttäminen
- Soiden tai suosta raivattujen peltojen ennallistaminen

Iso osa tuen saannista edellyttää alueellista yhteistoimintaa. Uudessa järjestelmässä osa tuesta maksettaisiin alueellisesti ja osa suoraan ekosysteempalveluja tarjoaville yrityksille.

Kommentti

Kaikkien maataloustukien tulisi perustua kestävään, eettiseen ja ympäristöstävälliseen tuotantoon. Kolme tärkeintä seikkaa, jotka maatalouden ja elintarviketeollisuuden tulisi Suomessa ottaa heti paremmin huomioon, ovat ruoan hävikki, se miten ja missä ruokaa tuotetaan, sekä eläinperäisten elintarvikkeiden, lähinnä lihan, kestävätkin ku-

lutus. Verovaroilla ei pitäisi ohjata maatalousyrittäjää tuottamaan bulkkia tuontilannoitteilla ja -polttoaineilla. Sen sijaan kotimaisen maatalouden tulisi voida erikoistua laatuun, eettiseen ja ekologiseen tuotantoon, jota voisimme viedä hyvään hintaan myös ulkomaille.

Antero Vartia
kansanedustaja

Perinteinen riukuaita pitää perinnebiotoopeista huolehtivat naudat poissa puutarhasta. Kuva: Lea-Elina Nikkilä

Ruokaa vai mättöä? Miksi meidän suomalaisten pitää muuttaa ruokatottumuksiamme?

Parisataa vuotta sitten suomalaiselta kului suurin osa ajasta tai vähintäänkin suurin osa rahasta ruuan hankkimiseen. Muutos on ollut hurjaa. Nyt kulutusmenoista ruokaan kuluu noin kymmenen prosenttia. Yhä harvempi on ruoan alkutuottaja. Suomessa on alle 50 000 maatilaa.

Tuottajan saama osuus kuluttajan maksamasta ruoan hinnasta vaihtelee tuotteittain, esimerkiksi ruisleivästä se

on vain muutama prosentti. Pääsääntöisesti viljelijän osuus pienenee jatkuvasti. Elintarviketeollisuus ja ennen kaikkea keskittynyt kauppa haukkaavat leivästäämme yhä suuremman osan.

Ilmastonmuutos aiheuttaa merkittäviä muutoksia Suomen luonnossa jo seuraavien 50 vuoden aikana. Niin kasvi- kuin eläinlajisto muuttuvat paljon. Kuitenkin tätä huomattavasti suurempi haaste Suomelle ja koko Euro-

palle on kasvavan ruoka- ja vesipulan aiheuttama ilmastopakolaisuus. Meillä on velvollisuus tuottaa ruokaa myös yli oman tarpeen, kunhan se tehdään kestävästi. Suomessa ilmaston muutos saattaa jopa hyödyttää alkutuotantoa.

Lisäksi ruokatottumusten on muututtava. Ympäristölle, ilmastonmuutoksen torjunnalle ja terveydelle edullisinta on kasvisruokavalio, joka sisältää runsaasti kotimaisia juureksia,

vihanneksia, marjoja ja hedelmiä. Lihalle on entistä enemmän kotimaisia kasvivalintoja sekä nyhtökauran ja härkiksen kaltaisia jatkojalosteita.

Palkokasvien viljely lisääntyy nopeasti. Koeviljelyssä on esimerkiksi soijaa, joka voisi täydentää ennestään tuttuja herneitä ja härkäpapua. On entistä helpompaa siirtyä kasvissyöjäksi tai vegaaniksi, vaikka haluaisi kuluttaa pääasiassa kotimaisia luomutuotteita. Muistan vielä hyvin ne ajat, jolloin kasvissyöjän piti tyytyä eri pyynnöistä saatujen ylikypsien pakastevihannes-ten ja -kasvispihvien ankeuteen!

Kun lihaa syödään, sitä myös tuotetaan. Ulkomaisen lihan tuotantotapaan emme juurikaan voi vaikuttaa ja tiedon saanti siitä on hankalaa, ellei mahdotonta. Valmistelussa oleva eläinsuojelulaki viitoittaa tietä toivottavasti entistä eettisempiin tuotantomenetelmiin ja tarkoituksenmukaiseen valvontaan kotimaassa.

Lihan tuotannon eettiset, ekologiset ja taloudelliset erot ovat suuret eläinlajeista riippuen. Siat ja siipikarja syövät yksimahaisina viljaa, kuten ihmisetkin. Märehtijät, kuten lampaat, vuohet ja naudat pystyvät hyödyntämään nurmirehua myös alueilla, joilla viljan viljely ei onnistu. Lisäksi ne parhaimmillaan ylläpitävät Suomen luonnon monimuotoisuuden kannalta kaikkein uhanalaisimpia luontotyyppisiä, perinnebiotooppeja. Lajien uhanalaisarvioinnin mukaan maamme 2 247 uhanalaisesta eliölajista 31 prosenttia eli 707 lajia elää ensisijaisesti perinnebiotoopeilla.

Ekologisempia lihavaihtoehtoja ovat lisäksi riista ja kotimainen kala. Tuhansien järvien maassa on vasta nyt opittu jalostamaan ja syömään ”järkisarkea”.

Kuluttajasta tulee ruokakansalainen

Kuluttajalla on joka päivä mahdollisuus valinnoillaan vaikuttaa siihen, mitä tuotetaan. Vastuullinen kuluttaja on ruokakansalainen, joka valitsee lähellä tuotettua ja mieluusti luomua. Samalla hän työllistää suomalaista

Vastuullisen ruokakansalaisen syöskesän ruokalistalla voisi olla vaikka papupataa oman puutarhan tai lähituottajan tuoreesta sadosta. Itse kasvatettu korianteri täydentää makunautinnon. Kotimaiset marjat, sienet ja kala ovat myös vastuullisen kansalaisen herkkuja. Kuvat: Lea-Elina Nikkilä

Tukijärjestelmien ja ruoantuotannon muuttuessa meillä ja maailmalla pienimuotoisemmastakin viljelystä voi tulla taloudellisesti kannattavaa. Nyt kotitarveviljelijä saa harrastuksestaan herkullisia tuotteita ja hyvää mieltä, mutta kilohinta tahtoo olla varsin korkea kaupan tuotteisiin verrattuna. Kuva: Marianne Luukkainen

Hyvinkään Palopurolle on syntynyt usean luomutilan ja muun alan toimijan yhteistyöverkosto – Palopuron agroekologinen symbioosi:

<http://blogs.helsinki.fi/palopuronsymbioosi/>

Tavoitteena on kehittää energia- ja ravinneomavarainen luomutuotantomalli. Oma vilja jauhetaan tilan myllyssä ja leivotaan omassa luomuleipomossa. Tarvittava energia saadaan paikallisesta puuhakkeesta tehdyllä puukaasulla. Myllyn ja leipomon hävikin syövät naapuritalon kanat. Alueella tuotetut luomutuotteet ovat myynnissä omassa tilamyymälässä suoraan kuluttajille.

elintarvikeketjua ja tukee aluetaloutta ja paikallista ruokajärjestelmää. Valinnanvaraa on jo, ja se kehittyi kysynnän myötä entistä monipuolisemmaksi.

Ruokakansalaiseksi kasvatetaan jo kodissa. Suhde ruokaan, sen arvostaminen, makutottumukset ja hävikin välttäminen ovat usein kodin perintöä. Päiväkodeissa ja kouluissa kasvisruokapäivät ja monipuolisen kasvis- ja vegeaanisen vaihtoehdon tarjoaminen ovat kasvatusta ekologiseen ajatteluun. Koulujen kummitilat, omat viljelypalstat, marja- ja sieniretket kasvattavat vastuullisia ruokakansalaisia. Sitä täydentävät opetukseen sisältyvä tieto ruoantuotannon ja kulutuksen ympäristö- ja terveysvaikutuksista ja eri maiden ruokakulttuureista.

Tulevaisuudessa ruokakansalaiset harrastavat kaupunkiviljelyä jopa

asuintalojen ja julkisten rakennusten katoilla sekä viherseinillä. Ruokapiiri-toiminta on vilkasta ja yhteys tuotajiin luontevaa kumppanuusmaataloutta. Kunnat tukevat suunnitelmallisesti lähiruokayhteisöjen muodostumista väestönsä perusuokatuotantoon. Tämä kytketään aktiiviseen tiedottamiseen ja koulujen opetussuunnitelmiin.

Kunnissa voidaan kaikissa ruokapalvelun hankinnoissa huomioida lähituotanto. Kunta voi olla yhdistysten ja kauppojen kanssa vähentämässä hävikkiä ja jakamassa ylijäämäruokaa sitä tarvitseville. Kiertotalouden täydentää biojätteiden kaasuttaminen liikenne- ja lämmitysenergiaksi ja lisäksi ravinteet saadaan takaisin peltoon. Tulevalla maakuntahallinnolla on näissä asioissa myös keskeinen rooli.

Onko meillä toivoa?

Edesmennyt maailmankuulu luonnon monimuotoisuuden tutkija, akateemikko Ilkka Hanski kirjoitti postuumisti ilmestyneen kirjansa “Tutkimusmatkoja saarille” viimeisinä sanoina näin:

“Yhteisöjen ja ihmiskunnan on vaikea muuttaa kurssiaan, mutta on myös vaikea uskoa, ettei suunnanmuutosta lopulta yritettäisi, kun nykyisen kehityksen seuraukset tulevat riittävän selviksi useimmille. Kysymys on vain siitä, kuinka paljon vahinkoa on ehditty saada aikaan siihen mennessä ja kuinka peruuttamattomia vauriot ovat. Mikrobielämä jää joka tapauksessa kaukaisessa tulevaisuudessakin maapallon biodiversiteetin ytimeksi, kuten se on ollut jo kolme miljardia vuotta. Toivotaan, että oman lajimme vielä syntymättömät sukupolvet ovat osa eloon jäävää monimuotoisuutta.”

Tähän toivomukseen on helppo yhtyä.

Lea-Elina Nikkilä

Kirjoittaja on luomuviljelyn ja vihreän liikkeen pioneeri sekä MeVin perustajajäsen, joka nykyisin hoitaa perinnemaisematilaa keskellä Leivonmäen kansallispuistoa.

Lisää pohdiskelua ruoantuotannosta tulevaisuudessa löytyy Parasta ruokaa, hyvää elämää – visio tulevaisuuden ruokajärjestelmästä -ruokavisioista (<http://blogs.helsinki.fi/ruokavisio/2016/02/29/ruokavisio/>).

Lea-Elina Nikkilä on yksi vision tehneen työryhmän jäsenistä. Työryhmä koostuu kansalaisista, jotka haluavat kehittää suomalaista ruoantuotantoa. Ryhmä on poliittisesti sitoutumaton.

Kommentti: Puhdas ruoka on kaikkien oikeus

Euroopan parlamentin vihreä ryhmä on tehnyt aktiivisesti työtä puhtaamman ja turvallisemman ruoan eteen. Onnistuimme estämään rikkakasvin torjunta-aine glyfosaatin myyntiluvan jatkamisen kesällä 2016. Seuraavan puoletoista vuoden aikana EU-maiden odotetaan luopuvan kokonaan aineen käytöstä. Me vihreät olemme kampanjoineet glyfosaatin vaihtoehtoista. Nyt viimeistään on aika siirtyä kestävämpään maanviljelyyn ja ruoantuotantoon.

avoimuudesta kasvavat koko ajan. EU:n elintarvikeviraston mukaan glyfosaatti on turvallinen, kun taas WHO on luokitellut sen syöpää aiheuttavaksi. Vaadimme EU-virastoa julkistamaan sen käyttämät teollisuuden tutkimukset, joihin sen arvio perustuu. Kuukausien painostuksen jälkeen virasto myöntyi luovuttamaan meille tietoja. Luotettavuuden vuoksi on tärkeää, että riippumattomat tutkijat pääsevät arvioimaan aineistoa.

Heidi Hautala
europarlamentaarikko

Vaativuudet päätöksenteon

”Yksi ilahduttavimmista muutoksista on tietoisuus kasvispainoitteisen ruokavalion monista hyödyistä, myös planeettamme ruokaturvalle.”

Elävä maaseutu

Maaseutu- ja erävihreille on tärkeää, että suomalainen maaseutu säilyy elävänä. Tämän varmistamiseksi haluamme ajaa politiikkaa, joka mahdollistaa elämisen, yrittämisen ja uusien innovaatioiden kehittämisen maalla. Yhteiskunnan tehtävänä on järjestää hyvään elämään tarvittavat peruspalvelut sekä yhteiskunnan toimivuuden takaava infrastruktuuri koko maahan. Yhtä tärkeää kuin yhteiskunnan panos maaseudun elävyydelle on siellä asuvien ihmisten aktiivinen toiminta. Maaseudun yrittäjät, yhdistysten vetäjät ja muut aktiiviset asukkaat ovat asuinseutunsa sydän ja tärkein pääoma.

Mikko Välttilä tekee ruokavallankumousta!

Mitä sinä tänään syöt? Mistä sen hankit? Kuka sen on valmistanut sinulle ruoaksi? Entä tuottanut raaka-aineet?

Noihin kysymyksiin vastaamalla pysyy varsin hyvin määrittämään oman roolinsa ruokavallankumouksessa. Jos vastaus on ”En tiedä vielä, jotain ei- nestä joka sattuu käteen osumaan varmaan. Lähikaupasta haen enkä tiedä valmistajaa tai tuottajaa”, sinun roo-

lisi muutoksen aikaansaamisessa on vähäinen. Se ei kuitenkaan ole vähäinen sitten, kun muutos on jo vauhdissa. Sinä juuri päätät sen, mikä säilyy ja pysyy, mikä taas on vain hetken huumaa. Roolisi on vakinaistaja.

Jos vastauksesi taas on: ”Valmistan eilisestä suoramyyntitapahtumasta hankkimani luomujuurekset, tilajuuston ja laidunbroilerin illalliseksi”, roolisi on mahdollistaja. Ilman sinua

muutos ei tapahdu.

#ruokavallankumous on aluillaan Suomessa. Se on liikehdintä jolla ei ole johtajaa, ei markkinointiorganisaatiota eikä mainosbudjettia. Muutos on ollut käynnissä jo jonkin aikaa. Se on syntynyt tarpeesta ja tekemisen halusta. Sitä ovat tekemässä tuottajat, jotka haluavat tehdä asioita toisin, autot, jotka kiertävät toreja ja parkkipaikkoja myyden tuotteita suoraan maataloilta ja keittiömestarit, jotka haluavat saada entistä parempia raaka-aineita luomuksiinsa. Ennen kaikkea muutos lähtee kuluttajista – ihan tavallisista ihmisistä, jotka haluavat tietää miten ja mistä se päivittäinen ateria tulee.

Mitä #ruokavallankumous sitten tarkoittaa?

#ruokavallankumous tarkoittaa maataloita, jotka tuottavat avoimesti vähän parempaa ruokaa. Olennaisena osana siihen kuuluu eläinten hyvinvointi ulkoiluineen ja parempine sisätiloineen. Siihen kuuluu myös ympäristöstä huolehtiminen ja niistä ihmisistä huo-

#ruokavallankumousta pääset seuraamaan eturivin paikoilta vaikkapa Vaahteramäen EggsPress -Facebook-ryhmässä.

Vaahteramäki Farmingin Friidat pääsevät halutessaan ulkoilemaan kesät talvet.

Mikko Välttilä pakkaamassa Vaahteramäen Friida -ulkokananmunia.

vain pitää tuntea toisensa kuluttajasta maatilalle asti. Eikä tuntemiseen riitä tuottajan kasvokuva rasiassa. Tuottaja pitää olla tavoitettavissa helposti. Hänen kanssaan täytyy olla mahdollista keskustella.

Vallankumous tarvitsee vastakkainasettelua ja sitä myöten agitaatiopubeita. En halua olla agitaattori, mutta ne pubeet voim pitää:

Kuluttajan ja maanviljelijän on yhdessä saatava päättää, minkälaista ruokaa meillä ostetaan! Ruokaketjun päätännässä ei tarvita teollisuutta eikä kaupaa. Ne ovat palvelijoita, eivät isäntiä! Ihan tavallisen ihmisen pitää saada päättää, minkälaista ruokaa hän syö! Maanviljelijän on saatava elantonsa tuotannosta, ei tuista!

Tietysti ymmärrän, että tarvitsemme teollisuutta ja kaupaa ruokaketjussamme. Nykyisenkaltainen järjestelmä vain on tulossa tiensä päähän. Sen on muututtava.

Siksi #ruokavallankumous!

Mikko Välttilä

Kirjoittaja on somerolainen kana- ja sikafarmari, Vaahteramäen EggsPress-suoramyyntilinjan kauppias ja vihreä poliitikko, joka haluaa ymmärtää ja parantaa ruokatuotannon koko ketjun muotoa ja arvoja. Mikko on pääkapinallinen #ruokavallankumous-liikkeessä.

lehtiminen, jotka sitä ruokaa tuottavat. Se tarkoittaa myös lyhyttä ja läpinäkyvää ketjua, jossa alkutuottajalta valmistuksen kautta kuluttajalle asti kaikki ovat jatkuvasti puheyhteyksissä ja tavoitettavissa.

Ruokavallankumukseen ei kuulu kasvottomuus. Siihen ei sovi se, että on tuottaja joka myy teollisuudelle, teollisuus joka myy tukkuliikkeelle, tukku joka myy kauppiaille tai ravintolaan ja sitten kauppias, joka myy kuluttajalle, eikä kukaan tunne yhtään kasvoa sen oman askelmansa yli. Tämä ei kuitenkaan estä asioiden tekemistä isossa mittakaavassa. Toimijoiden

Pitkän tien luomuilija on optimisti – sittenkin

Luomu vaatii tuplatyön. Savolainen Topi Laitinen on tehnyt siitä kaksi vuosikymmentä.

Kuuntelen Topia korvat korkkiruuveina. Ei kai. Tottako? Oho. Mitäs nyt? Ja mietin häpeissäni, mitä tuli äsken kaupassa ostettua.

Topi Laitinen, yhä 45 vuoden kauppiaan ja viljelijän uraansa jatka-va, nykyinen luomutilallinen, muistuttaa: ”1950-luvulle asti kaikki suomalaiset söivät luomua. Sitten joskus 1960–1970-luvuilla myrkyt ja kemianteollisuus valtasivat pellot.”

Maatilojen koko kasvoi ja kasvaa. Syynä tukipolitiikka, jota maksetaan hehtaarikorvauksina. Mitä suurempi tila sitä suuremmat tuet. Kuka se on, joka kovimmin viheltää?

Suomalaiset uskovat, että mitä tahansa suomalaista ruokaa syödessämme syömme sinivalkoisen puhdasta luomua.

”Suomalaisille jokainen jauhopussi on melkein-luomua. Tai marjarasia. Tai lanttu ja porkkana. Mutta kun ei ole.” Jos kaikki jauhopussit puhallutettaisiin, punaiselle vilahitaisi.

”Gallupeissa 75 tai 80 prosenttia suomalaisista tukee luomua. Kaksi prosenttia sitä käytännössä ostaa”, tietää Topi yli 20 vuoden kokemuksella. Saksassa luomua syödään jo liki 10 prosenttia.

Suomalaiset luomuviljelijät eivät gallupeista huolimatta juuri henkseleitänsä pääse paukuttelemaan. ”Ihmiset asuvat harvassa. Marketit ja tilat kasvavat, pienet katoavat.”

Luomuviljely vaatii ammattitaitoa, puolet enemmän työtä, riskinottoa. Jos vaikka tulee sadekesä, kasvaa homevaara. Ilmastonmuutos tuo omat yllätyksensä.

”Mutta jos on kokemusta, tikapuuhermosto ja uhmaat terveyttäsi, voit

onnistua.” Topi oli kerran poissa peloilta kaksi viikkoa, kun lääkäri infarktin jälkeen käski levätä.

Mistä Laitisen tilan voima nousee? Vastaus tulee napakasti: ”Yhteisestä yrittämisestä.” Mies, vaimo ja tyttäret. Nelistään he tekevät, hoitavat, uskovat. ”Jos jollain usko pettää, niin toiset kannustavat jatkamaan. Ja niin me olemme jatkaneet.”

Onkin pakko kysyä: ”Sano nyt Topi ihan suoraan: Voiko suomalaista maaseutua pelastaa? Miten ruokatuotanto voidaan puhdistaa ja kotimaisuusastetta nostaa?”

Konkari on vaiti. Enkelit lentävät. ”Haluan uskoa, että kaikki tuo on mahdollista. Paljon pitää kuitenkin muuttua. Jos olen realistinen, en tiedä.”

Hän ottaa esimerkiksi kotipaikkansa, Muuruveden. Siellä oli 14 palveluyritystä. Nyt kolme. Oli karjatiloja, kampaamoja, kirjasto, pankkeja, huoltoasema, lääkärin vastaanotto, apteekki. Nyt ei ole melkein mitään näistä.

Pellot on vuokrattu. Karjatiloja on jäljellä kolme. Savuja on vielä vajaa 300.

Ostetaan luomua eikä vain puhuta siitä

Luomuruoka on harvojen herkkua, vielä harvempien tuottamaa.

Topi on työskennellyt yhteensä 45 vuotta viljelijänä ja kauppiaana. Jaksaa, jaksaa. Ehkäpä Topin tilamymälän yli 2000 tuotteen menekki johtuukin siitä, että navetan rakentamiseen on käytetty kyläkirjon ylijäämäkiviä. Ehkä niissä on vähän ylimääräistä siunausta?

Viljelmät ja tilamymälä ovat Muuruvedellä. Toinen luomukauppa Topin Halli on Kuopion kauppahallissa. Tila on palkittu mm. vuoden 2012 valtakunnallisena luomuyrityksenä. Viime vuonna Maaseutu- ja erävihreät nostivat hänet maaseudun ansioituneim-

Maaseutu- ja erävihreät valitsi historiansa ensimmäisen Maaseutuvihreä teko -tunnustuksen saajaksi Topi Laitisen. Tunnustuksen luovutti MeVin puheenjohtaja Silja Keränen.

maksi pelastajaksi.

Tyynellä savolaišuumorilla höystäen hän pudottelee lauseita, joissa vilisevät erilaiset uhkakuvat. Myrkyt pitävät viljan ”hengissä”, marjat homeettomina ja tappavat rikkaruohot, mutta ”Siitä kun syöt rasiallisen puhtaita suomalaisia mansikoita, voidaan verestäsi löytää vielä puolen vuoden kuluttua myrkyjämiä.”

”Ei yhteiskuntamme ole vielä tarpeeksi valveutunut näiden asioiden suhteen”, Topi tiivistää. Luomua viljelemällä ja myymällä pitäisi elää, ei tukiaisilla.

Jos tiskissä lukee ”kotimaisia mansikoita”, ei se tarkoita, että ne olisivat aina puhtaita.

Topin neuvo kuluttajille: ”Ostakaa sitä luomua, älkääkä vain puhuko siitä!”

Hänen verkkokauppansa tosin suljettiin. Logistiikka ja postimaksut tulivat liian kalliiksi. Mutta Muuruvedelle on kaikkialta lyhyt matka – asuit sitten Hangossa tai Utsjoella.

Kirsikka Moring

Kirjoittaja on kulttuuritoimittaja, ihmisoikeus- ja ympäristöaktivisti ja MeVin hallituksen jäsen.

Kyläyhdistys kokoaa Kukkolan kylän asukkaat

Kukkolan kyläyhdistys kokoaa yhteen kylässä asuvia, ke-säasukkaita sekä entisiä asukkaita. Erilaisia ihmisiä, joilla on jokin side kylään, kuvailee yhdistyksen sihteeri Petri Leinonen. Petri on paikallinen yrittäjä, maanviljelijä ja vihreä poliitikko sekä Maaseutu- ja erävihreitten jäsen.

Tornion kaupunkiin kuuluvassa Kukkolan kylässä on pari sataa asukasta. Heistä kyläyhdistyksessä toimii aktiivisesti kolmisenkymmentä. Jäseniä yhdistyksessä on noin 70.

Kyläyhdistys on ostanut vanhan koulun kokoontumistilaksi.

– Kaikenlaista siellä sitten tehdään. On erilaisia tilaisuuksia, puuoronsyöntiä, myyjäisiä, mitä nyt milloinkin.

Kyläyhdistyksellä on oma suljettu Facebook-sivu, jossa on noin sata jäsentä. Keskustelua käydään myös paikallisella meän kielellä. Sivulla vaihdetaan tietoja sähkökatkoksista, Tornion kaupungin palveluista ja muista arjen asioista.

Kyläyhdistys julkaisee myös lehteä, joka jaetaan sekä verkossa että postilaatikoihin. Lehdessä kerrotaan yhdistyksen kuulumisista, salivuorosta urheilutalolla ja kylän asioista.

Joulukuussa kyläyhdistys kertoi jatkavansa hiekkaa liukkaudentorjuntaa tarvitseville eläkeläisille. Yhdistyksen aktiivit pussittivat kaupungin hiekoitusmursketta tarkoitusta varten.

Keskusteluyhteys kaupungin kanssa

Yhteyttä pidetään myös Tornion kaupunkiin, joskaan ei kovin tiiviisti.

– Keskusteluyhteys on kuitenkin ihan ok, Petri Leinonen sanoo.

Hän kertoo, että kun suunnitteilla on kaavoitus- tai muita hankkeita, kyläyhdistys järjestää tilaisuuksia, joissa niitä esitellään. Viime aikoina on käsi-

Kukkolan kylän sydän. Kuva: Antti Ylönen

tely pyörätietä ja tasoristeystä.

– Mukaan saadaan yleensä joku kaupungin edustaja tai muu kertomaan asiasta.

Siinä sitten tieto kulkee kyläläisille ja kyläläisten terveisetkin menevät eteenpäin.

Tornio ei avusta kyläyhdistysten perustoimintaa taloudellisesti, mutta yksittäisiin hankkeisiin tukea voi saada. Kaikkiaan Torniossa toimii toista kymmentä kyläyhdistystä.

Kukkolan kyläyhdistyksen talous perustuu jäsenmaksuihin, myyjäistuloihin, keräyksiin sekä joistakin tapahtumista perittäviin maksuihin.

Muutakin yhteistoimintaa

Kukkolan kylässä on muutakin yhteisöllistä toimintaa kuin kyläyhdistys.

– Kukkolan kyläyhdistys tekee kaikkea muuta, mutta ei kalastustoimintaa, sanoo Petri Leinonen.

– Mukaan saadaan yleensä joku kaupungin edustaja tai muu kertomaan asiasta.

Siinä sitten tieto kulkee kyläläisille ja kyläläisten terveisetkin menevät eteenpäin.

Tornio ei avusta kyläyhdistysten perustoimintaa taloudellisesti, mutta yksittäisiin hankkeisiin tukea voi saada. Kaikkiaan Torniossa toimii toista kymmentä kyläyhdistystä.

Kukkolan kyläyhdistyksen talous perustuu jäsenmaksuihin, myyjäistuloihin, keräyksiin sekä joistakin tapahtumista perittäviin maksuihin.

Kukkolan kylässä on muutakin yhteisöllistä toimintaa kuin kyläyhdistys. – Kukkolan kyläyhdistys tekee kaikkea muuta, mutta ei kalastustoimintaa, sanoo Petri Leinonen. Kukkolan kylän menneisyyttä ja myös nykyisyyttä, erityisesti siihen liittyvä kalastus.

– Perinnekalastus on voimissaan, ja siihenkin liittyy paljon yhteisöllistä toimintaa, Leinonen sanoo.

Kaikkilla kyläläisillä ei kuitenkaan ole kalastusoikeuksia, joten kalastustoiminta elää omaa elämänsä, Leinonen selvittää erillisyyttä.

– Yhteistyötä kuitenkin on, Leinonen sanoo. Osin molemmissa yhteisöissä on samoja ihmisiä. Kalastusoikeuksien omistajat myös antavat muillekin kalastusoikeuden muutamina päivinä vuodessa.

Eero Karisto

Kirjoittaja on helsinkiläinen toimittaja ja puuseppä. Hän on MeVin sekä Kalion seudun vihreiden jäsen.

Silja Keränen nauttii metsässään liikkumisesta. On myös mielenkiintoista seurata, miten aiemmin tehohoidettu metsä muuttuu kestävämpiin metsänhoitomenetelmiin siirtymisen jälkeen.

Metsä ei ole pelkkä raaka-ainevarasto

Metsien taloudellinen, sosiaalinen ja ekologinen kestävyys pitää oikeasti tunnustaa ja ottaa huomioon päätöksenteossa. Nyt mennään eteenpäin talouden ehdoilla. Kuvaavaa on se, että kun puhutaan metsien kestävästä käytöstä, tarkoitetaan vain taloudellisesti kestävää käyttöä. Toistan: kun kerrotaan, että metsiä voi Suomessa kestävästi käyttää x miljoonaa kuutiota, tarkoitetaan tällä vain taloudellista kestävyttä. Sitä, minkä verran metsää voi hakata, ettei heikennetä tulevaisuuden hakkuumahdollisuuksia.

Metsien kestävä käytön käsite ei siis ota huomioon ekologista kestävyttä. Kun ekologinen kestävyys otetaan huomioon, hakkuumäärien tulisi pysyä noin nykytasolla. Kasvun varaa ei ole.

Metsäluonnon monimuotoisuuden heikkeneminen tunnustetaan, ja jotain sille yritetään tehdä. Jotain on tehtykin onnistuneesti – esimerkiksi säästöpuiden jättäminen avohakkuualoille. Mutta esimerkiksi suojeluohjelma

Metson rahoitusta on leikattu.

Sosiaalinen kestävyys on muun muassa metsien virkistyskäyttöä. Kajaanin kaupungin metsäsuunnitelmaan vaikuttaneena sekä Ärjän hakkuista älähtäneenä olen totisesti huomannut, ettei hakkaamattoman metsän kauneutta, ainutlaatuisuutta ja henkistä tärkeyttä välttämättä ymmärretä lainkaan. Kajaanilaisten tärkeään virkistysalueen ihanaan vanhaan kuusikkoon tehtiin hehtaarin kokoinen aukko. Näin lisätiin kuulemma monimuotoisuutta. Yö-rasteilla, pimeässä suunnistaessa, siellä oli ihan ok käydä – muuten ei enää huvita. Ja kuinka rakas paikka se onkaan, tai olikaan!

Sekä ekologinen että sosiaalinen näkökulma pitää ottaa mukaan kestävyys-käsitteeseen. Metsien käytön on oltava kestävää myös luonnon monimuotoisuuden sekä virkistyskäytön näkökulmasta.

Biotalousesta

Suomessa on valtava biotalousbuumi.

Parempi toki biotalous kuin fossiilitalous, mutta järki tässäkin buumissa pitäisi olla mukana. Ettei vain mennä ojasta allikkoon. Biotalous on haitallisia vaikutuksia: päästöjä vesiin metsätalousalueilta, luonnon monimuotoisuuden heikkeneminen ja virkistysarvojen vähentyminen.

Metsäteollisuus ry, siis metsäteollisuuden edunvalvoja, on arvioinut, että jos kaikki uudet kaavailut biotuote-tehtaat (niin sellutehtaat Äänekoskelle, Kuopioon, Haapajärvelle, Kainuuseen kuin Kemijärvelle sekä Kaidin Kemian biopolttoainetehtaan) toteutuvat, puun käyttö ei ole enää edes taloudellisesti kestävällä tasolla. Ekologisesti kestävästä tasosta puhumattakaan.

On myös ymmärrettävä se, että sellutehtaat ylläpitävät nykyistä metsänkasvatustapaa avohakkuineen. Sellutehtaat tarvitsevat raaka-aineekseen kuitupuuta. Sitä saadaan, kun perustetaan taimikko, josta harvennetaan 1–3 kertaa ja lopulta hakataan aukoksi. Joten, jos Suomen sellutehdaskapasiteetti lisääntyy huomattavasti, se tarkoittaa

Vihreä maa

Hyvät planeetat ovat harvassa.

Pidetään huolta siitä, jonka tunnemme.

www.satuhassi.fi

myös nykymuotoisen metsänkasvatustavan jatkoa. Tämä siitänkin huolimatta, että suurin osa suomalaisista vastustaa avohakkuuta. Avohakkuilla on myös negatiivisia vaikutuksia ravinteja kiintoainepäästöihin, hiilensidontaan sekä vesitaseeseen. Taloudellisessa mielessä metsänomistajien kannattaisi optimoida tukkipuun määrää. Siitä saatava hinta on noin kolminkertainen kuitupuukuutiioon verrattuna. Jatkuvassa kasvatuksessa tukkipuun osuus on huomattavasti suurempi, uudistuskustannukset tippuvat ja metsä säilyy metsäisenä.

Mitä sitten pitäisi tehdä?

Metsäbiotaloudessa kannattaa panostaa puurakentamiseen. Puurakennus sitoo hiiltä. Puurakennuselementissä puukuution hinta on korkein mahdollinen – ja puun kuutiohintaan nimenomaan kannattaa optimoida. Tehdä sitä, mistä saa parhaan hinnan. Eikä halpaa ja paljon. Puurakentamisessa käytetään tukkipuuta, joten jatkuva kasvatus sopii siinä tapauksessa vallitsevaksi metsänhoitomenetelmäksi. Huomattavasti suurempi osa metsätalousmaasta tulisikin hoitaa jatkuvan kasvatuksen menetelmällä. (Kyllä, tiedän. Joka kohteeseen se ei sovi. Mutta huomattavasti nykyistä useampaan sopii.) Valtion Metsähallituksen metsissä ja kuntien omissaan olisi syytä olla tässä aloitteellisia.

Mahtuu tähän maahan myös biotuotetehtaita: sellutehtaita sekä biopolttoainelostamoja. Ei vain nyt kaavailtua määrää. Etenkin on järkevää panostaa sellaiseen puukuidun jalostamiseen, jossa siitä tuotetaan esimerkiksi kemikaaleja, vaatekuitua tai elintarvikke- / lääketieteellisten raaka-aineita. Biopolttoaineiden tuotanto sahojen sivutuotevirroista (esim. sahanpurusta) on fiksua.

Keskeistä on, että luonnon monimuotoisuuden heikkeneminen pysäytetään. Suomalaisen metsäluonnon monimuotoisuus heikkenee edelleen. Luonto on tärkeä itsessään, itsenään.

Sillä on ainakin minulle itseisarvo. Luonto on myös elinehto ihmiskunnalle. Olemme luonnosta riippuvaisia. Se on toinen syy huolehtia siitä, että luonto voi hyvin. Suojella riittävästi. Toimia niin, ettei monimuotoisuus heikkene.

Monimuotoisessa luonnossa ihmismielikin virkistyy. Japanissa lääkärit ohjaavat ihmisiä sertifioituihin terveysmetsiin. Suomessa on tutkittu, että 20 minuutin oleskelu metsässä laskee verenpainetta. Viihtyisät, ihanat metsät ovat tärkeitä. Kun asuin Singaporessa – kaupunkivaltiossa päivantasajalla – paikallinen kaverini ihmetteli kovin, kun kävin useaan kertaan paikallisessa luonnonpuistossa kävelyllä. Sademetsäpolku oli suomalaiselle henkireikä. Ehkä Singaporessakin kohta aletaan määrätä terveyskävelyjä.

Meillä näitä metsäisiä kohteita onneksi riittää. Kuitenkin liian moni tärkeä virkistysalue saa joko moton vieraakseen tai se kaavoitetaan 'tuotavampaan' käyttöön: Kajaanin Pölyvaara ja Ärjä, Suomussalmen Syväjärvi, Oulun Hietasaari ja Helsingin Vartiosaari – muutaman mainitakseni. Järjetöntä ja surullista. Sen sijaan kun ymmärrettäisiin kauniiden, vanhojen metsien arvo niin meille suomalaisille kuin turisteillekin. Paljon katseltavaa, samottavaa ja ihmeteltävää, sekä hiljaisuutta kuunneltavaksi.

Silja Keränen

Kirjoittaja on Maaseutu- ja erävihreiden puheenjohtaja ja metsänomistaja, joka pyrkii omissa metsissään löytämään tasapainon puuntuotannon ja luonnon monimuotoisuuden säilyttämisen välillä.

Kommentti

Metsien hyödyntämisessä pitäisi kiinnittää huomio määrän sijasta laatuun. Ilmasto, luonnon monimuotoisuus, virkistyskäyttö ja samalla ihmisten terveys kärsivät, jos kasvatamme vain määrää ja tuotamme yhä enemmän vanhoja, kilohinnaltaan halpoja tuotteita, kuten paperia, ja poltamme kasvavia määriä puuta energiaksi. Ilmasto kiittää, kun valmistam-

me puusta tuotteita, joissa puun sisältämä hiili pysyy pitkään, kuten puutaloja ja puuesineitä. Niissä puun kilohintakin on moninkertainen verrattuna paperiin. Puu on myös monipuolinen raaka-aine aivan uudenslaisille tuotteille, kuten kemikaaleille, lääkkeille ja biomuoveille. Biotalous katse pitäisi suunnata uuteen eikä vanhaan.

Satu Hassi
kansanedustaja

Vihreitä eräajatuksia

Meillä suomalaisilla on harvinainen mahdollisuus jatkaa ikiaikaisia metsästys- ja keräilyelinkoita harrastuksena tai jopa ammattina. Erityisesti maaseudulla on yhä paljon ihmisiä, joiden pakastimet täyttyvät syksyisin marjoista ja hirvenlihasta ja joilla pussilohen sijasta pataan laitetaan itse verkoilla nostettua kalaa.

Lopella perheensä kanssa asuva Outi Kekki työskentelee Helsingissä graafisena suunnittelijana ja on vihreä poliitikko. Outi on myös metsästäjä. Isä houkutteli hänet parikymppisenä metsästyskurssille ja vuotta myöhemmin Outi liittyi paikalliseen metsästysseuraan. Nyt metsästyskokemusta on jo pitkästi yli kymmenen vuoden ajalta. Outi metsästää hirvieläimiä,

lintuja, jäniksiä ja rusakoita sekä on mukana riistanhoitotöissä. Saalista löytyy perheen pakastimesta ympäri vuoden ja kaikki pyritään hyödyntämään, erikoisimmatkin ruhon osat.

”Sinä olet vihreä! Miten sinä voit metsästää?” Outi itse kommentoi: ”Tämä kysymys, johon aina silloin tällöin törmään, on tuttu varmasti monelle maaseutu- ja erävihreälle. Kuulemme uteluita siitä, että eivätkö vihreät olekaan sitä mieltä, että koko Suomi pitäisi kaupungistaa. Emmekö me kaikki vihreät olekaan maaseudun näivettäjiä ja viljelijöiden vihollisia numero yksi. Ei, emme ole. Meitä löytyy moneen lähtöön, myös maanviljelijöitä ja metsästäjiä. Itse kuulun viimeksi mainittuun joukkoon.”

Outi jatkaa: ”Luin metsästäjien fb-sivuilta kommentin, joka kiehausi sappeani. Se kuului osapuulleen näin: ”Vihreät lopettaisivat heti metsästyksen, jos vain voisivat.” Aloin miettiä vihreyttä. Tulen lopulta siihen tulokseen, että metsästäjät itse ovat melkoisenkin vihreitä tehdessään riistanhoitotyötä ja tarkkaillaessaan riistakantojen kestävyttä ja laatua. He rakentavat sorsanpesiä, että sorsan poikaset saisivat edes vähän paremmat lähtökohdat saalistajien valloittamalla joentöyräillä. Pienpe-tojen – etenkin vieraslajien, kuten supikoiran

ja minkin – metsästäminen hyödyttää vesilintujen lisäksi myös metsäkanalintuja. Useat metsästäjät hoitavat metsiään niin, että riistalinnuilla on paremmat pesimäsuojat. Unohtaa ei sovi myöskään liikenneturvallisuuden parantamista sorkkaeläimiä harventamalla. Eikä sekään ole mitä tahansa räiskimistä, vaan hirvieläinten metsästyksistä koskevat säädökset pyrkivät laadukkaaseen geenipoolin säilyttämiseen.”

Vanhassa suomalaisessa metsästyksiperinteessä saalista kunnioitetaan ja kantoja verotetaan kestävästi. Muistiin merkittyjä rajoituksia vaikkapa lintujen pyytämiseksi pesintäaikaana löytyy jo keskiajalta. Nykypäivänä metsästyslaki ja sen säädökset takaavat eläintä kunnioittavat metsästykselliset ja kantojen kestävyys. Outi pitää tärkeänä, että metsästäjät otetaan mukaan keskusteluun, niin viranomaisten kuin eri järjestöjenkin puolella. Outin mielestä lainsäädäntö on hyvin pitkälle kohdillaan niin metsästäjien kuin ympäristönkin näkökulmasta, mutta aina löytyy parannettavaakin. Esimerkiksi valtio voisi kannustaa pienpetojen metsästyksen, jotta metsäkanalintujen ja vesilintujen kannat saataisiin kasvuun. Tähän voisi välillisesti vaikuttaa myös turkistarhauksen lopettaminen; pienpedoista saataisiin luonnonturkista, josta karvaista maksamaan kasvatetun karvan poistuksessa markkinoilta.

Lopuksi Outi haluaa vielä muistuttaa: ”Sala-ampujat, jotka tekevät laittomuuksia, eivät ole metsästäjiä.” Mikäli se Outista riippuu, suomalainen metsästyksiperinne välittyy myös tuleville sukupolville. Outin nyt kolmevuotias poika pääsee aikanaan äidin kanssa metsälle.

Tuija Luhta

Kirjoittaja on geofyysikko, eräopas ja MeVin hallituksen jäsen.

Lokakuisena viikonloppuna Outi Kekki löytää varmimmin hirvimetsältä.
Kuva: Marika Tudeer

Vihreiden energiavisio maaseutusilmälasiin läpi

Vihreät hyväksyivät oman energiavisiionsa 4.12.2016. Meidän tavoitteenamme on hiilineutraali Suomi jo 2030-luvulla, energiantuotannon omavaraisuus, uusiutuvien energianlähteiden roima lisäys sekä uuteen energiajärjestelmään liittyvien bisnesmahdollisuuksien kasvattaminen. Visiossamme on liuta konkreettisia keinoja tavoitteiden saavuttamiseksi sekä laskelmat siitä, kuinka energia 2030-luvulla sitten tuotettaisiin.

Fossiilista (kivihiilestä, maakaasusta ja öljystä) päästään kokonaan eroon. Autokanta sähköistyy merkittävästi ja iso osa lämmöstä tuotetaan lämpöpumpuilla. Vihreiden mukaan kokonaisenergiankulutus kääntyykin laskuun. Tämä on mahdollista, koska sähköauto on polttomoottoriautoa huomattavasti tehokkaampi ja koska lämpöpumppu noin kolminkertaistaa kuluttamansa energiamäärän. Lisäksi energiatehokkuus paranee koko ajan. Kokonaisenergiankulutus kääntyy siis laskuun, mutta sähkön kulutus vastavasti kasvaa.

Visio kokonaisuudessaan löytyy osoitteesta: vihreat.fi/vihrea-energia-visio-2035

Maaseudun näkökulmasta ajatellen visio ansaitsee muutaman huomion. Suurin muutos on siirtyminen kohti energiakanalaisuutta. Se tarkoittaa sitä, että yhä useampi meistä on aktiivinen osallinen energiajärjestelmässä; että tavalliset ihmiset tuottavat sähköä sähköverkkoon aurinkopaneeleillaan, että sähköautojemme akut toimivat myös sähköverkkoa tasaavina energian varastoina ja että lämpöpumpumme käynnistyy automaattisesti silloin, kun sähköä on hyvin saatavilla.

Biokaasun määrää on tarkoitus kasvattaa huomattavasti. Se vaatii kansallisen biokaasustrategian tekemistä

Meviläisen Lea-Elina Nikkilän auto kulkee biokaasulla. Harvaan asutulla maaseudulla oma auto on usein välttämättömyys ja paikallisesti tuotettu biokaasu ekologinen vaihtoehto sen polttoaineeksi. Kuva: Päivi Sinkkonen

sekä mahdollisuutta käyttää maatalouden investointitukea sellaisten biokaasulaitosten rakentamiseen, joiden tuottamaa energiaa myydään tilan ulkopuolelle.

Turpeen käytöstä pyritään kokonaan eroon, koska sen hiilidioksidipäästöt ovat niin korkeat. Lisäksi turpeenosto heikentää suoluontoa ja turvesoiden alapuolisten vesistöjen tilaa. Turvetuotanto on merkittävä työllistäjä, mutta kompensoisiko uusiutuvien, kotimaisten energianlähteiden kasvava osuus näitä menetettyjä työpaikkoja?

Puuta meidän visiossamme tullaan käyttämään saman verran kuin nykyäänkin. Puu on tärkeä energianlähde, ja se on myös uusiutuva. Puun energiakäytön merkittävä lisääminen ei kuitenkaan ole järkevää, koska metsien ja puun täytyy toimia nykyistä enemmän hiilivarastoina ja -nieluinä. Lisäksi metsien monimuotoisuus

heikkenee, jos hakkuumääriä lisätään nykyisestä.

Vielä loppuun pitää hehkuttaa sitä, että siirtymällä kohti visioimaamme uudenlaista energiajärjestelmää luodaan myös vientimahdollisuuksia suomalaisille yrityksille ja sitä kautta työpaikkoja. Maailmalla on nyt ja etenkin tulevaisuudessa kysyntää hiilineutraaleille energiaratkaisuille. Ilmastonmuutos koskettaa kaikkia pallon asukkaita ja yhä useampi valtio, ihminen ja yritys ottaa muutoksen hillinnan vakavasti. Energian varastoinnille, tuotannon ja kulutuksen tasaamiselle (kysyntäjoustot) sekä uusiutuville energianlähteille tulee olemaan kysyntää.

Silja Keränen

Kirjoittaja on Maaseutu- ja erävihreiden puheenjohtaja, diplomi-insinööri, joka oli keskeisesti mukana tekemässä vihreiden energiavisiota.

Mistä on hyvä maaseutu tehty?

Tätä piti pysähtyä miettimään, lukiessani Pohjois-Suomen suurimman maakuntalehden mielipidepalstalta (14.12.) Suomussalmen lukion opiskelijakunnan kannanottoa Syväjärven retkeilyalueelle valtion metsiin suunnitelluista hakkuista. Kainuulaiset nuoret kirjoittavat: ”Miksi jäädä tänne, kun työpaikat, palvelut ja nyt monipuoliset vanhat metsätkin katoavat kotiseudulta?”. Siinäpä kysymys päättäjille ja maaseudulla toimiville tahoille!

Mistä siis on hyvä maaseutu tehty? Sitä on hyvä kysyä juuri maaseudun nuorisolta ja nuorilta perheiltä. Hyvä elämä kasvukeskuksissa tai niiden ulkopuolella on useimmiten oma tietoinen valinta. Maaseudun ihmiset oletettavasti arvottavat elämäänsä siten, että keskeiset elementit koostuvat maaseudulla sijaitsevista asioista. Puhtaan, monimuotoisen ja virkistyskäyttöarvoiltaan rikkaan luonnon läheisyys on yksi merkittävä harvaan asutun seudun valttikorteista. Yhteiskunnassamme jokaisella on lähtökohtaisesti vapaus valita omat korttinsa, hyvä näin.

Palvelutason suhteen, olipa kyse sosiaali- ja terveyspalveluista tai hyödyke-, viihde-, ja harrastetarjonnasta, ei tavoitteena voi olla tasapäästäminen. Kaikille kaikkea joka kolkkaan, on tarpeeton ja mahdoton motto. Sen sijaan, elämisen edellytykset ja välttämät-

Hanna Halmeenpää
kansanedustaja,
vihreiden varapuheenjohtaja

tömien palvelujen kohtuullinen saavutettavuus on järkevää ja oikeudenmukaista turvata jokaiselle. On hyvä muistaa vapauksien tuottavan myös vastuuta.

Hyvä maaseutu koostuu aktiivisista ihmisistä, viihtyisistä asuinpaikoista, kohtuullisista kustannuksista ja sujuvista kulkuyhteyksistä. Maaseutua ei voi tuoda. Tuotteet, palvelut ja me ihmiset kyllä kykenemme kulkemaan, samoin bitit ja gigawatit älyverkoissa. Kohtuullisen kokoiset koulut, turvalliset kasvuympäristöt lapsille, sukulaiset ja tutut naapurit, yhteisöllisyys ja kimpakyydit harrastuksiin ovat perheiden toiveissa monenkokoisilla paikkakunnilla. Maaseutukunnissa näitä voi ja kannattaa hyvällä syyllä vaalia ja markkinoida vetovoimatekijöinä! Pihakanala ja muutama karvaturri järjestyvät vaikka keskelle kaupunkia. Maaseudulla elämä eläinten kanssa on usein varsin mutkatonta.

Maaseudun vahvuuksia ovat myös maisemiin ja luontoelämyksiin perustuvat matkailukohteet, luontohoivapalvelut, kestävä lähiruokatuotanto ja valtavassa kasvussa oleva uusiutuva energia. Maaseudun kunnissa kannattaa huomioida liikennevirtojen pysäyttämisen mahdollisuuksissa nyt ja tulevaisuudessa yhä tarpeellisemmat sähköautojen lataus- ja kaasuautojen tankkauspisteet. Aurinkoa, tuulta ja monen sortin biomassoja tulee hyödyntää viisaasti resursseja ja ravinteita kierrättäen sekä liikkuja maaseudun paikkakunnille pysäyttäen.

Kahta en maalla asuvana vaihtaisi. Oma rauha ja rento meininki! Postilaatikolle parin sadan metrin päähän voi koiran kanssa hyvin lompia vanhoista kontioista leikatuissa ”seutukengissä”. Katuvaloista ei ole haittaa kuutamolla, eikä näköetäisyyden ulottumattomissa olevista rakkaista naapureista pihasaunailtana. Kaupungin sykkeesäkin ihminen virkistyy, kotona maalla on maatiaissielun lepopaikka. Kukin tyyllillään, se sallittakoon koko Suomessa!

Eduskuntaterveisää maataloudesta ja kalastuksesta

Ma- ja metsätalousvaliokunnan syksyyn on kuulunut kalastuspolitiikkaa sekä viljelijöille suunnattu kriisipaketti. Me vihreät jaamme yhteisen huolen ruoantuotannon kannattavuudesta ja viljelijän jaksamisesta. Maatalouspolitiikkaa tehdään eduskunnassa rakentavassa hengessä. Tosin viherys näkyy siinä, että vaalimme myös parempaa luonnonsuojelua, ravinnepäästöjen rajoittamista ja tuotantoeläinten oloja parantavaa eläinsuojelulakia.

Oppositio kiritti hallitusta toimiin, kun jätimme kesällä välikysymyksen maatalouden ahdingosta. Syksyn kuluessa hallitus on antanut 100 miljoonan euron kriisipaketin. Se koostuu muun muassa lisäyksistä kansallisiin maataloustukiin ja lomituspalveluihin. Keskeinen on myös uusi laki, jolla valtio takaa lainoja tiloille, jotka ovat tilapäisissä vaikeuksissa. Toiveena on, että se auttaa elinkelpoisia tiloja selviämään pahimman kriisin ylitse. Kolmanneksi hyväksyimme lakimuutoksen, joka helpottaa tuottajaorganisaatioiden perustamista. Niiden avulla voidaan vaikuttaa vähittäiskauppaan. Kaupan osuus voitoista tuotantoketjussa on kohtuuttoman suuri, ja uudet keinot löytää suoramarkkinoita ovat mitä kannattavimpia.

Maaseudun kehittämissuunnitelmaa muutettiin siten, että kehittämissuunnitelmaa on mahdollista myöntää myös pilottihankkeiden investointeihin. Toivon, että tuen turvin saamme liikkeelle maatilakokoluokan biokaasulaitoksia. Tiloilla lannasta ja biomassasta tuotettua kaasua voi käyttää sähkön- ja lämmöntuotantoon tai ajoneuvojen polttoaineena. Me vihreät haluamme turvata maaseudun elinvoimaa vauhdittamalla energiarenton ja pienimuotoista lähienergiaa. Ja kotimaisen kasvisvalkuaisen tuotannon lisäämiselle olisi juuri otollinen hetki, kun Nyhtökaura ja Härkis häviävät kaupan hyllyiltä hujauksessa.

Kalastuskysymykset ovat myös olleet esillä. Eduskunnassa on vuosia tehty työtä kestävästä kalastuksesta. On tärkeää, että EU:n kalastuskiintiöissä noudatetaan tieteellistä arviota kestävästä kalastuksesta. Vuosia sitten vihreät joutuivat jättämään vastalauseita, mutta nyt eduskunnan suuri enemmistö kannattaa kalakantoja suojelevaa ja elvyttävää politiikkaa. Hyväksyimme juuri lain, jossa viedään kansalliseen toimeenpanoon EU:n kalastuskiintiöt eli ne jaetaan ammattikalastajien kesken. Tässä laissa kiintiöt koske-

vat silakkaa, kilohailia ja lohta. Heikkojen lohikantojen elvyttäminen edellyttää pitkäaikaisia toimia, kuten riittäviä kalastusrajoituksia meressä, jokisuissa ja joki-alueilla. Lisäksi tarvitaan määrätietoista työtä vaellusesteiden, kuten voimalapatojen, purkamiseksi ja kutsoraikeiden ennallistamiseksi.

Vihreämpi maatalouspolitiikka on saanut lisää uskottavuutta, mistä on kiittäminen Maaseutu- ja erävihreitä. Tilaisuuksissa ja tapaamisissa kuulen kehuja heidän visionäärisistä ideoistaan maataloustukijärjestelmän uudistamiseksi. Maalla tuotetaan elintärkeitä ekosysteemipalveluja ja on selvää, että tuotannon kannattavuudelle tarvitaan uusia keinoja. Maatalous kun ei pitkän päälle voi perustua toinen toistaan seuraaviin kriisipaketteihin. Maaseudun ihmiset ovat jo liian kauan olleet ääri rajoilla. Kestävä maataloutta ei voi olla ilman viljelijöiden hyvinvoinnista ja jaksamisesta huolehtimista. Maaseutua ei voi tuoda. Siksi on niin tärkeää pitää huolta suomalaisesta maaseudusta ja sen ihmisistä.

Johanna Karimäki
kansanedustaja,
maa- ja metsätalousvaliokunnan jäsen

Vihreät vaelluskaloja puolustamassa

Kalastukseen liittyvät asiat kiinnostavat erityisesti vapaa-ajan kalastajia, joita on maassamme todella paljon. Jatkuvasti ovat esillä loheen ja yleensä vaelluskaloihin liittyvät suuret ongelmat, jotka johtuvat pääasiassa siitä, että lähes kaikki isot jokemme on padottu. Tilanne on ollut vuosikymmenen heikko eikä parannuksia ole saatu aikaan, mutta tilanne muuttui huomattavasti viime hallituskauden aikana, jolloin ympäristöministerinä oli Ville Niinistö ja eduskunnan maa- ja metsätalousvaliokunnassa oli laaja enemmistö vaelluskalantojen puolesta.

EU:n yhteisen kalastuspolitiikan tultua voimaan 2015 saatiin nopeasti maahamme hyväksytyä uusi kalastuslaki ja -asetus. Samanaikaisesti valtioneuvosto hyväksyi vuonna 2012 Kansallisen kalatie-strategian ja vuonna 2014 Kansallisen lohi- ja meritaimenstrategian 2020 Itämeren alueelle. Näiden perusrakenteiden lähtökohdalla on uhanalaisten ja vaarantuneiden vaelluskalantojemme elinvoimaisuuden palauttaminen. Tilanne on siis uusi ja nyt on päästävä nopeasti käytännön toimiin.

Tuloksia on jo näkyvissä ja viime kesänä nousi jo toistamiseen Tornionjokeen noin 100 000 lohta kutemaan. Tämän mahdollisti EU:n tiukka kiintiöpolitiikka, kun eteläisen Itämeren lohen kalastuskiintiöt pudotettiin noin 400 000:sta noin 100 000 loheen ja päätökset perustuivat ensi kertaa tieteellisiin suosituksiin. Kalateiden toteuttaminen tulee saada nopeasti käyntiin ja se tulee toteuttaa voimayhtiöiden ja maakuntien yhteistyöllä ja pääasiassa voimalaitosten kustannuksella.

Nyt tulevissa kuntavaaleissa on tärkeää, että myös kunnat osallistuvat vaelluskalantojemme pelastamiseen. Uuden kalastuslain suunnittelujärjestelmä ulottuu vesistöihin ja kuntien tulee olla mukana tässä suunnittelutyössä. Äänestämällä vihreitä voit olla varma, että suojelumyönteinen kalastuspolitiikka etenee myös kuntatasolla.

Rainer Lahti

Kirjoittaja on työskennellyt ympäristöministeriössä yli 30 vuotta, viime aikoina mm. lohien suojelun parissa. Hän on MeVin hallituksen jäsen ja mukana kunnallispolitiikassa Espoossa.

**TUTUSTU
LANKAAN!**

1/2 vuosi
26€
4 nroa

Tyylikkäästi uudistunut Vihreä Lanka on nyt täysiverinen aikakauslehti. 8 numeroa vuodessa, noin 60 sivua kerrallaan. Yhteiskuntaa, ympäristöä ja hyvää elämää.

www.vihrealanka.fi/tilaa

LIITY JÄSENEKSI!

Maaseutu- ja erävihreiden jäsenyys on kannanotto elävän maaseudun puolesta. Teemme työtä vihreämmän maailman puolesta. MeVi yhdistää maaseutuvihreät Saaristomereltä Sevettijärvelle.

www.vihreat.fi/liity

Meviläisiä asuu joka puolella Suomea. Pari kertaa vuodessa kokoontutaan yhteen suunnittelemaan toimintaa ja viihtymään yhdessä. Kesäpäivät 2015 pidettiin Toholammilla.

Sanoista tekoihin

Maaseutu- ja erävihreissä olen tutustunut joukkoon ihmisiä, jotka paitsi tykkäävät puhua asioiden tilasta, myös toimivat niiden muuttamiseksi haluamaansa suuntaan. Demokratiassa yhteiskunnalliseen päätöksentekoon vaikutetaan politiikan kautta ja siinä MeVi on ollut kokoonsa ja nuoreen ikäänsä nähden varsin äänekäs ja aktiivinen tekijä. Tuntemani meviläiset toimivat myös omassa arkielämässään. Joukossamme on suoramyyjä, ruokakapinallisia, biokaasuautoilijoita ja metsiään kestävästi hoitavia. Moni tekee päivätyönsä tuottajana tai alan tutkijana. Maaseudun asiat, kuten maailmassa kaikki muukin, tarvitsevat tutkimusta, jotta osamme päättää, mikä on oikea suunta tulevaisuudessa.

Maailma muuttuu, kun sitä muutetaan. Muutoksen suuntaan voi vaikuttaa vain osallistumalla siihen itse. Tekoja on isoja ja pieniä, helppoja ja haastavia. Kuitenkin jokaisen panos on tärkeä ja yhdessä me päättämme, miten tämä maa makaa.

Suurkiitos kaikille tämän lehden tekoon kirjoittajina, kuvaajina, editoijina, taittajina tai muuten vaan sparraajina osallistuneille!

Tuija Luhta

Vihreä Maa 2017 -julkaisun vastaava toimittaja

MIKSI VIHREÄT ON MAASEUDULLAKIN TULEVAISUUDEN PUOLUE?

1. TULEVAISUUS

Me huolehdimme lasten, lastenlasten ja kaikkien tulevien sukupolvien ympäristöstä: mahdollisuudesta juoda puhdasta vettä, nähdä perhosia, uida puhtaassa järvessä. Ilmastonmuutoksen ja muiden ympäristöongelmien kasautuessa luonnosta huolehtiminen nousee edellytykseksi hyvälle elämälle ja tasapainoiselle yhteiskunnalle.

2. ELÄVÄ MAASEUTU

Maaseutu on muutakin kuin alkutuotantoa. Se on koulua, päiväkotia, luontoa, työpaikkoja, syntymää, kuolemaa. Siis elämää – maalla on hyvä elää.

3. PERUSTULO

Me kannatamme perustuloa. Kun elanto koostuu useasta eri lähteestä ja työt ovat kausiluonteisia on perustulo nykyistä sosiaaliturvaa toimivampi ratkaisu. Vihreiden mielestä maatalousyrittäjien sosiaaliturvan on oltava samalla tasolla muiden ammattiryhmien kanssa. Maanviljelijöiden taloudellisen toimeentulon ja hyvinvoinnin ei pidä olla ristiriidassa luonnon hyvinvoinnin kanssa.

4. SUOMALAINEN RUOKA

Meitä kiinnostaa suomalainen ruoka: miten ja missä sitä tuotetaan. Emme näe, että suuri on aina kaunista. Haluamme, että myös pienimuotoinen tuotanto ja jatkojalostus nousee ja kukoistaa. Vihreät haluaa nähdä aidosti kannattavan ja elävän suomalaisen ruoantuotannon. Vihreät vaatii julkisiin ruokahankintoihin vastuullisia kriteereitä: silloin suomalainen ja paikallinen tuotanto voi aidosti pärjätä kilpailuissa.

5. MONIPUOLINEN KOTIMAINEN KASVISTUOTANTO

Haluamme, että tarjolla on monipuolisia kotimaisia kasvisvaihtoehtoja. Enemmän nyhtökauraa, vihiksia, härkäpapu-granolaa, kaurakermaa... Myös eläintuotannon valkuaisomavaraisuuden pitää olla nykyistä korkeampi.

6. REILU ELÄINTUOTANTO

Eettinen eläintuotanto on kilpailuetu suomalaiselle maataloustuottajalle. Haluamme lisätä kuluttajien luottamusta kotimaisten eläintuotteiden eettiseen laatuun. Kuluttajat haluavat ostaa eettisiä huipputuotteita, vihreiden mielestä Suomessa kannattaisi tuottaa juuri niitä.

7. RAKKAAT METSÄT

Metsät ovat suomalaisille tärkeitä niin henkisen kuin taloudellisen tulon lähteenä, monimuotoisen luonnon merkityksen lisäksi. Vihreät haluaa yhteensovittavaa kestäväällä tavalla metsiin kohdistuvat eri intressit: suojelun, puuntuotannon, virkistyskäytön sekä sienten, marjojen ja riistan hyödyntämisen.

8. UUSIA MAHDOLLISUUKSIA

Vihreät haluaa, että maaseudulla löydetään uusia liiketoimintamahdollisuuksia. Paitsi ruoka, myös vaikkapa ympäristönsuojelu tai energiantuotanto, voi olla bisnes. Me olemme myös yrittäjän asialla: visionamme on yhteiskunta, jossa on turvallista yrittää ja kannustavaa työllistää. Yrittäjän arkea ja yritysten perustamista voidaan parantaa viranomaisasiointia helpottamalla, matalapalkkaisen työn verotusta keventämällä, yrittäjän sosiaaliturvaa uudistamalla ja ottamalla käyttöön perustulo.

9. UUSIA IDEOITA JA VALMIUTTA MUUTOKSEEN

Me osaamme ja uskallamme myös kyseenalaistaa – niin tuet, kuin nykyiset rakenteet ja menetelmätkin. Olemme kriittisiä. Se näkyy ulospäin välillä kielteisyytenä, mutta on oikeasti vain halua kehittää. Me olemme tavallisten ihmisten arkiasioiden hoitoon sitoutuneita. Perinteinen maaseutupolitiikka on tullut tiensä päähän, on aika tehdä asiat toisin! Vihreät on mahdollisuus!

**TERVETULOJA MUKAAN KOKO AJAN
KASVAVAAN VIHREIDEN JOUKKOO
– MYÖS MAASEUDULLA!**

Vihreät De Gröna